

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (velkého senátu)

25. července 2018*

„Řízení o předběžné otázce – Naléhavé řízení o předběžné otázce – Policejní a soudní spolupráce v trestních věcech – Evropský zatýkácí rozkaz – Rámcové rozhodnutí 2002/584/SVV – Článek 1 odst. 3 – Postupy předávání mezi členskými státy – Podmínky výkonu – Listina základních práv Evropské unie – Článek 47 – Právo na přístup k nezávislému a nestrannému soudu“

Ve věci C-216/18 PPU,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím High Court (Vrchní soud, Irsko) ze dne 23. března 2018, došlým Soudnímu dvoru dne 27. března 2018, v řízení o výkonu evropských zatýkáčích rozkazů vydaných proti

LM,

SOUDNÍ DVŮR (velký senát),

ve složení K. Lenaerts, předseda, A. Tizzano, místopředseda, R. Silva de Lapuerta (zpravodajka), M. Ilešič, J. L. da Cruz Vilaça, J. Malenovský, E. Levits a C. G. Fernlund, předsedové senátů, A. Borg Barthet, J.-C. Bonichot, A. Arabadžev, S. Rodin, F. Biltgen, C. Lycourgos a E. Regan, soudci,

generální advokát: E. Tančev,

vedoucí soudní kanceláře: L. Hewlett, vrchní rada,

s přihlédnutím k žádosti předkládajícího soudu ze dne 23. března 2018, došlé Soudnímu dvoru dne 27. března 2018, o projednání žádosti o předběžnou otázku v naléhavém řízení v souladu s článkem 107 jednacího řádu Soudního dvora,

s přihlédnutím k rozhodnutí prvního senátu ze dne 12. dubna 2018 vyhovět uvedené žádosti,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 1. června 2018,

s ohledem na vyjádření předložená:

- za Minister for Justice and Equality M. Browne, jako zmocněnkyní, ve spolupráci se S. Ní Chúlacháin, BL, R. Farrellem, SC, a K. Colmcillem, BL,
- za LM C. Ó Maolchallannem, solicitor, M. Lynamem, BL, S. Guerinem, SC, a D. Stuart, BL,
- za španělskou vládu M. A. Sampol Pucurullem, jako zmocněncem,
- za maďarskou vládu M. Z. Fehérem, jako zmocněncem,

* Jednací jazyk: angličtina.

- za nizozemskou vládu M. K. Bulterman, jako zmocněnkyní,
- za polskou vládu Ł. Piebiakem, B. Majczynou a J. Sawickou, jako zmocněnci,
- za Evropskou komisi J. Tomkinem, H. Krämerem, B. Martenczukem, R. Troostersem a K. Banks, jako zmocněnci,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 28. června 2018,

vydává tento

Rozsudek

- 1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu čl. 1 odst. 3 rámcového rozhodnutí Rady 2002/584/SVV ze dne 13. června 2002 o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy (Úř. věst. 2002, L 190, s. 1), ve znění rámcového rozhodnutí Rady 2009/299/SVV ze dne 26. února 2009 (Úř. věst. 2009, L 81, s. 24) (dále jen „rámcové rozhodnutí 2002/584“).
- 2 Tato žádost byla podána v rámci výkonu evropských zatýkacích rozkazů v Irsku vydaných polskými soudy proti LM (dále jen „dotyčná osoba“).

Právní rámec

Smlouva o EU

- 3 Článek 7 SEU stanoví:

„1. Na odůvodněný návrh jedné třetiny členských států, Evropského parlamentu nebo Evropské komise může Rada většinou čtyř pětin svých členů po obdržení souhlasu Evropského parlamentu rozhodnout, že existuje zřejmé nebezpečí, že některý členský stát závažně poruší hodnoty uvedené v článku 2. Před přijetím tohoto rozhodnutí vyslechne Rada daný členský stát a může stejným postupem podat tomuto státu doporučení.

Rada pravidelně přezkoumává, zda důvody, které ji k takovému rozhodnutí vedly, stále trvají.

2. Na návrh jedné třetiny členských států nebo Evropské komise a po obdržení souhlasu Evropského parlamentu může Evropská rada jednomyslně rozhodnout, že došlo k závažnému a trvajícimu porušení hodnot uvedených v článku 2 ze strany členského státu, poté co tento členský stát vyzve, aby se k této věci vyjádřil.

3. Bylo-li učiněno zjištění uvedené v odstavci 2, může Rada kvalifikovanou většinou rozhodnout, že určitá práva, která pro dotyčný stát vyplývají z použití Smluv, včetně hlasovacích práv zástupců jeho vlády v Radě, budou pozastavena. Přitom přihlédně k možným důsledkům takového pozastavení pro práva a povinnosti fyzických a právnických osob.

Povinnosti dotyčného členského státu vyplývající ze Smluv jsou pro tento stát v každém případě i nadále závazné.

[...]“

Listina

- 4 Hlava VI Listiny základních práv Evropské unie (dále jen „Listina“), nazvaná „Soudnictví“, obsahuje článek 47, nadepsaný „Právo na účinnou právní ochranu a spravedlivý proces“, který stanoví:

„Každý, jehož práva a svobody zaručené právem Unie byly porušeny, má za podmínek stanovených tímto článkem právo na účinné prostředky nápravy před soudem.

Každý má právo, aby jeho věc byla spravedlivě, veřejně a v přiměřené lhůtě projednána nezávislým a nestranným soudem, předem zřízeným zákonem. Každému musí být umožněno poradit se, být obhajován a být zastupován.

[...]“

- 5 Vysvětlení k Listině základních práv (Úř. věst. 2007, C 303, s. 17) stanoví, pokud jde o čl. 47 druhý pododstavec Listiny, že toto ustanovení odpovídá čl. 6 odst. 1 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, podepsané v Římě dne 4. listopadu 1950 (dále jen „EÚLP“).
- 6 Článek 48 Listiny, nadepsaný „Presumpce nevinny a právo na obhajobu“, stanoví:

„1. Každý obviněný se považuje za nevinného, dokud jeho vina nebyla prokázána zákonným způsobem.

2. Každému obviněnému je zaručeno respektování práv na obhajobu.“

Rámcové rozhodnutí 2002/584

- 7 Body 5 až 8, 10 a 12 odůvodnění rámcového rozhodnutí 2002/584 znějí takto:

„(5) [...] zavedení zjednodušeného systému předávání odsouzených nebo podezřelých osob za účelem trestního řízení nebo výkonu soudních rozhodnutí ve věcech trestních umožňuje odstranit složitost a možné prodlení spojené se stávajícími postupy vydávání. [...]

(6) Evropský zatýkací rozkaz zavedený tímto rámcovým rozhodnutím je prvním konkrétním opatřením v oblasti trestního práva k provedení zásady vzájemného uznávání, na kterou Evropská rada poukázala jako na ‚úhelný kámen‘ justiční spolupráce.

(7) Jelikož cílů týkajících se nahrazení systému mnohostranného vydávání založeného na Evropské úmluvě o vydávání ze dne 13. prosince 1957 nelze dostatečně dosáhnout jednostranným jednáním členských států, a proto, z důvodu jejich rozsahu a účinků, jich může být lépe dosaženo na úrovni Unie, může Rada přijmout opatření v souladu se zásadou subsidiarity ve smyslu článku 2 [EU] a článku 5 [ES]. V souladu se zásadou proporcionality ve smyslu článku 5 Smlouvy o ES toto rámcové rozhodnutí nepřekračuje rámec toho, co je pro jeho dosažení nezbytné.

(8) Rozhodnutí o výkonu evropského zatýkacího rozkazu musí podléhat dostatečné kontrole, což znamená, že justiční orgán členského státu, ve kterém byla vyžádaná osoba zatčena, bude muset přijmout rozhodnutí o jejím předání.

[...]

(10) Mechanismus evropského zatýkacího rozkazu je založen na vysoké míře důvěry mezi členskými státy. Jeho provádění lze pozastavit pouze v případě závažného a trvajících porušování zásad stanovených v čl. 6 odst. 1 [EU, nyní po změně článku 2 SEU] některým členským státem v případě, že toto porušování [Evropská r]ada zjistila podle čl. 7 odst. 1 [EU, nyní po změně čl. 7 odst. 2 SEU] s důsledky stanovenými v čl. 7 odst. 2 [nyní po změně čl. 7 odst. 3 SEU].

[...]

(12) Toto rámcové rozhodnutí ctí základní práva a zachovává zásady zakotvené v článku 6 [EU], které jsou vyjádřeny i v Listině [...], zejména v kapitole [VI] uvedené listiny. Nic v tomto rámcovém rozhodnutí nelze vykládat tak, že zakazuje odmítnout předání osoby, na kterou byl vydán evropský zatýkací rozkaz, existují-li na základě objektivních skutečností důvody domnívat se, že uvedený zatýkací rozkaz byl vydán za účelem stíhání nebo potrestání této osoby na základě jejího pohlaví, rasy, náboženství, etnického původu, státní příslušnosti, jazyka, politického přesvědčení nebo sexuální orientace nebo že by postavení této osoby mohlo být pro některý z těchto důvodů zhoršeno.

[...]“

8 Článek 1 tohoto rámcového rozhodnutí, nadepsaný „Definice evropského zatýkacího rozkazu a povinnost jej vykonat“, stanoví:

„1. Evropský zatýkací rozkaz je soudní rozhodnutí, které vydal některý členský stát proto, aby jiný členský stát zatkl a předal vyžádanou osobu za účelem trestního stíhání nebo výkonu trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody.

2. Členské státy vykonají evropský zatýkací rozkaz na základě zásady vzájemného uznávání a v souladu s ustanoveními tohoto rámcového rozhodnutí.

3. Tímto rámcovým rozhodnutím není dotčena povinnost ctít základní práva a obecné právní zásady zakotvené v článku 6 [EU].“

9 Články 3, 4 a 4a uvedeného rámcového rozhodnutí upravují důvody pro povinné odmítnutí výkonu evropského zatýkacího rozkazu a důvody, pro které je možné odmítnout výkon evropského zatýkacího rozkazu.

10 Článek 7 téhož rámcového rozhodnutí, nadepsaný „Účast ústředního orgánu“ stanoví:

„1. Každý členský stát může určit jeden nebo více ústředních orgánů, dovoluje-li to jeho právní systém, které budou nápomocny příslušným justičním orgánům.

2. Členský stát může, je-li to nezbytné kvůli organizaci jeho vnitřního soudního systému, učinit jeden nebo více ústředních orgánů odpovědnými za správné doručení a převzetí evropského zatýkacího rozkazu a za další související úřední písemný styk.

Členský stát, který hodlá využít možností uvedených v tomto článku, sdělí generálnímu sekretariátu Rady informace o určeném ústředním orgánu nebo ústředních orgánech. Tyto údaje jsou závazné pro všechny orgány vystavujícího členského státu.“

11 Článek 15 téhož rámcového rozhodnutí, nadepsaný „Rozhodnutí o předání“, stanoví:

„1. Vykonávající justiční orgán rozhodne o předání osoby ve lhůtách a za podmínek stanovených v tomto rámcovém rozhodnutí.

2. Považuje-li vykonávající justiční orgán informace, které mu sdělil vystavující členský stát, za nedostatečné pro to, aby mohl rozhodnout o předání, požádá o neprodlené poskytnutí potřebných doplňujících informací, zejména s ohledem na články 3 až 5 a článek 8, a může stanovit lhůtu, ve které mají být tyto informace dodány, přičemž vezme v úvahu nutnost dodržet lhůty stanovené v článku 17.

[...]“

Irské právo

- 12 Rámcové rozhodnutí 2002/584 bylo do irského právního řádu provedeno prostřednictvím European Arrest Warrant Act 2003 (zákon z roku 2003 o evropském zatýkacím rozkazu).
- 13 Článek 37 odst. 1 zákona z roku 2003 o evropském zatýkacím rozkazu stanoví:
- „Osoba nebude předána podle tohoto zákona, pokud
- (a) je její předání neslučitelné se závazky státu na základě:
- (i) [EÚLP], nebo
- (ii) Protokolů k [EÚLP]
- b) její předání je porušením některého ustanovení Ústavy [...].“

Spor v původním řízení a předběžné otázky

- 14 Dne 1. února 2012, 4. června 2012 a 26. září 2013 vydaly polské soudy tři evropské zatýkací rozkazy (dále jen „EZR“) proti dotyčné osobě za účelem jeho zatčení a předání uvedeným soudům pro účely trestního stíhání, zejména pro nezákonné obchodování s omamnými a psychotropními látkami.
- 15 Dne 5. května 2017 byla dotyčná osoba na základě těchto EZR zadržena v Irsku a předána k předkládajícímu soudu, High Court (Vrchní soud, Irsko). Dotyčná osoba oznámila uvedenému soudu, že nesouhlasí s tím, aby byla předána polským justičním orgánům, a po dobu rozhodování o jeho předání těmito orgánům byla umístěna do vazby.
- 16 Svoji námitku proti předání podporuje dotyčná osoba především tvrzením, že toto předání by jí vystavilo skutečnému nebezpečí, že jí bude zjevně odepřena spravedlnost v rozporu s článkem 6 EÚLP. V tomto ohledu dotyčná osoba konkrétně tvrdí, že nedávné legislativní reformy soudního systému v Polské republice ji zbavují jejího práva na spravedlivý proces. Tyto reformy podle ní zásadně ohrožují základ vzájemné důvěry mezi orgánem příslušným k vydání evropského zatýkacího rozkazu a orgánem vykonávajícím tento zatýkací rozkaz, což by mohlo zpochybnit fungování mechanismu evropského zatýkacího rozkazu.
- 17 Dotyčná osoba se opírá především o odůvodněný návrh Komise ze dne 20. prosince 2017 podle čl. 7 odst. 1 Smlouvy o Evropské unii týkající se otázky právního státu v Polsku [COM(2017) 835 final] (dále jen „odůvodněný návrh“) a o dokumenty, na něž tento odůvodněný návrh odkazuje.
- 18 Komise v odůvodněném návrhu nejprve podrobně uvádí kontext a historii legislativních reforem, poté se zabývá dvěma konkrétními obavami, a sice neexistencí nezávislého a legitimního ústavního přezkumu, a dále ohrožením nezávislosti obecného soudnictví, a konečně vyzývá Radu, aby rozhodla, že existuje zřejmé nebezpečí, že Polská republika závažně poruší hodnoty uvedené v článku 2 SEU, a zaslala tomuto členskému státu doporučení nezbytná v tomto ohledu.

- 19 Odůvodněný návrh kromě toho přebírá zjištění Komise Rady Evropy pro demokracii prostřednictvím práva týkající se situace v Polské republice a dopadů nedávných legislativních reforem na soudní systém tohoto členského státu.
- 20 Odůvodněný návrh konečně poukazuje na vážné obavy, které v tomto ohledu vyjádřilo před přijetím tohoto návrhu několik mezinárodních a evropských orgánů a útvarů, jako je výbor Organizace spojených národů pro lidská práva, Evropská rada, Evropský parlament a Evropská síť rad pro justici, a na vnitrostátní úrovni, Sąd Najwyższy (Nejvyšší soud, Polsko), Trybunał Konstytucyjny (Ústavní soud, Polsko), Rzecznik Praw Obywatelskich (Veřejný ochránce práv, Polsko), Krajowa Rada Sądownictwa (Státní soudní rada, Polsko) a sdružení soudců a advokátů.
- 21 Předkládající soud na základě informací obsažených v odůvodněném návrhu a v rozhodnutích Komise Evropské rady pro demokracii prostřednictvím práva týkajících se situace v Polské republice a dopadů nedávných legislativních reforem na soudní systém tohoto členského státu dospěl k závěru, že dopadem legislativních reforem jako celku, k nimž dochází v Polské republice od roku 2015, zejména pokud jde o Trybunał Konstytucyjny (Ústavní soud), Sąd Najwyższy (Nejvyšší soud), Státní soudní radu, organizaci obecných soudů, Národní školu soudnictví a státní zastupitelství, je porušení právního státu v tomto členském státě. Předkládající soud opírá tento závěr o zjištění změn, jež jsou považovány za obzvláště důležité, jako jsou:
- změny ústavní role ochrany nezávislosti soudnictví ve Státní soudní radě ve spojení s protiprávními jmenováními na Trybunału Konstytucyjnym (Ústavní soud) ze strany polské vlády a jejím odmítnutím zveřejnit některá rozhodnutí;
 - skutečnost, že ministr spravedlnosti je nyní nejvyšší státní zástupce, který je oprávněn hrát aktivní úlohu v soudních řízeních a kterému přísluší kárná úloha ve vztahu k předsedům soudů, což má potenciálně odrazující účinek na tyto předsedy a následný dopad na výkon spravedlnosti;
 - skutečnost, že na Sąd Najwyższy (Nejvyšší soud) má dopad povinný odchod do důchodu a budoucí jmenování, jakož i politické nominace, které budou ve velké míře převažovat v novém složení Státní soudní rady, a
 - skutečnost, že bezúhonnost a účinnost Trybunału Konstytucyjnyho (Ústavní soud) byly výrazně narušeny, jelikož neexistuje žádná záruka, že polské zákony budou v souladu s polskou Ústavou, přičemž tato skutečnost sama o sobě postačuje k tomu, že může mít vliv na celý systém trestního soudnictví.
- 22 Za těchto podmínek má předkládající soud za to, že z důvodu, že „rozsáhlé a nekontrolované“ pravomoci soudního systému v Polské republice jsou v rozporu s pravomocemi, jež jsou poskytovány v demokratickém státě řídicím se zásadou právního státu, existuje skutečné nebezpečí, že dotyčná osoba bude v průběhu jejího řízení ve vystavujícím členském státě vystavena svévoli. Předání dotyčné osoby by tak vedlo k porušení jejich základních práv zakotvených v článku 6 EÚLP, a mělo by být proto v souladu s irským právem a čl. 1 odst. 3 rámcového rozhodnutí 2002/584 ve spojení s bodem 10 jeho odůvodnění odmítnuto.
- 23 Předkládající soud v tomto ohledu uvádí, že v rozsudku ze dne 5. dubna 2016, Aranyosi a Căldăraru (C-404/15 a C-659/15 PPU, EU:C:2016:198), Soudní dvůr rozhodl, že v rámci předání, které může vést k porušení článku 3 EÚLP, pokud vykonávající justiční orgán zjistí systémové nebo celoplošné nedostatky, co se týká ochrany ve vystavujícím členském státu, musí konkrétním a přesným způsobem posoudit, zda existují závažné a prokazatelné důvody se domnívat, že dotyčná osoba bude v tomto členském státě vystavena skutečnému nebezpečí nelidského či ponižujícího zacházení. Soudní dvůr v tomto rozsudku rovněž stanovil dvoufázový postup, který má být za takových okolností použit vykonávajícím justičním orgánem. Tento orgán má nejprve konstatovat, že došlo k celoplošným nebo

systémovým nedostatkům, pokud jde o ochranu poskytovanou ve vystavujícím členském státě, a následně si má od justičního orgánu tohoto členského státu vyžádat veškeré další nezbytné informace týkající se ochrany dotčené osoby.

- 24 Předkládající soud se táže, zda, pokud vykonávající justiční orgán konstatoval, že společná hodnota spočívající v právním státu zakotvená v článku 2 SEU byla vystavujícím členským státem porušena a že toto systémové porušování právního státu je svou podstatou zásadní vadou soudního systému, se stále uplatní v souladu s rozsudkem ze dne 5. dubna 2016, Aranyosi a Căldăraru, (C-404/15 a C-659/15 PPU, EU:C:2016:198) požadavek konkrétním a přesným způsobem posoudit existenci vážných a prokazatelných důvodů se domnívat, že dotyčná osoba bude vystavena tomu, že dojde k porušení jejího práva na spravedlivý proces, jak je zakotveno v článku 6 EÚLP, nebo zda lze za takových okolností mít jednoduše za to, že vzhledem k systémové povaze porušení právního státu vystavující orgán nikdy nebude moci poskytnout této osobě žádnou zvláštní záruku, pokud jde o spravedlivý proces, takže vykonávající justiční orgán nemůže být povinen prokázat, že takové důvody existují.
- 25 Za těchto okolností se High Court (Vrchní soud) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

- „1) Navzdory závěru Soudního dvora v rozsudku ze dne 5. dubna 2016, Aranyosi a Căldăraru, (C-404/15 a C-659/15 PPU, EU:C:2016:198), pokud vnitrostátní soud konstatuje, že existují přesvědčivé důkazy prokazující, že situace ve vystavujícím členském státě není slučitelná se základním právem na spravedlivý proces, protože samotný systém soudnictví ve vystavujícím členském státě již nefunguje podle zásady právního státu, je vykonávající justiční orgán povinen konkrétním a přesným způsobem posoudit, do jaké míry bude dotyčná osoba vystavena nebezpečí nespravedlivého procesu, pokud její řízení proběhne v rámci systému, který již nefunguje podle zásady právního státu?
- 2) V případě, že kritérium, které je třeba uplatnit, vyžaduje zvláštní posouzení skutečného nebezpečí, že vyžádané osobě bude zjevně odepřena spravedlnost, a pokud vnitrostátní soud dospěl k závěru, že existuje systémové porušování právního státu, je vnitrostátní soud jakožto vykonávající justiční orgán povinen požádat vydávající justiční orgán o veškeré další nezbytné informace, které by uvedenému soudu umožnily vyloučit hrozbu nespravedlivého procesu, a je-li tomu tak, jaké záruky spravedlivého procesu by v takovém případě měly být požadovány?“

K naléhavému řízení

- 26 Předkládající soud požádal, aby tato žádost o rozhodnutí o předběžné otázce byla projednána v naléhavém řízení o předběžné otázce upraveném v článku 107 jednacího řádu Soudního dvora.
- 27 Na podporu této žádosti předkládající soud uvedl zejména skutečnost, že dotyčná osoba je v současnosti zbavena osobní svobody až do doby rozhodnutí o jejím předání polským orgánům, a že odpověď na položené otázky bude rozhodující pro přijetí takového rozhodnutí.
- 28 V tomto ohledu je třeba na prvním místě konstatovat, že se tato žádost o rozhodnutí o předběžné otázce týká výkladu rámcového rozhodnutí 2002/584, které spadá do oblastí upravených v hlavě V části třetí Smlouvy o FEU, která pojednává o prostoru svobody, bezpečnosti a práva. Tuto žádost lze tudíž projednat v naléhavém řízení o předběžné otázce.
- 29 Co se na druhém místě týče kritéria naléhavosti, podle ustálené judikatury Soudního dvora je třeba zohlednit skutečnost, že dotyčná osoba je v současné době zbavena osobní svobody a její další zadržování závisí na vyřešení sporu v původním řízení. Situaci dotyčné osoby je mimoto třeba

posuzovat ke dni zkoumání žádosti o projednání žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce v naléhavém řízení (rozsudek ze dne 10. srpna 2017, *Zdziaszek*, C-271/17 PPU, EU:C:2017:629, bod 72 a citovaná judikatura).

- 30 V projednávané věci je přitom nesporné, že dotyčná osoba byla k tomuto dni zbavena osobní svobody. Její další zadržení závisí dále na výsledku sporu v původním řízení, jelikož zadržení bylo nařízeno, jak vysvětlil předkládající soud, v rámci výkonu EZR.
- 31 Za těchto podmínek rozhodl první senát Soudního dvora dne 12. dubna 2018 na návrh soudkyně zpravodajky a po vyslechnutí generálního advokáta o vyhovění žádosti předkládajícího soudu o projednání žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce v naléhavém řízení.
- 32 Mimoto bylo rozhodnuto o předání této věci zpět Soudnímu dvoru za účelem jejího přidělení velkému senátu.

K předběžným otázkám

- 33 Na úvod je třeba uvést, že z odůvodnění předkládacího rozhodnutí a z odkazu na rozsudek ze dne 5. dubna 2016, *Aranyosi a Căldăraru*, (C-404/15 a C-659/15 PPU, EU:C:2016:198) uvedený v samotném znění první otázky, vyplývá, že otázky položené předkládajícím soudem se týkají podmínek, za kterých může vykonávající justiční orgán nevyhovět na základě čl. 1 odst. 3 rámcového rozhodnutí 2002/584 evropskému zatýkácímu rozkazu proto, že v případě předání vyžádané osoby vystavujícímu justičnímu orgánu existuje nebezpečí, že dojde k porušení základního práva na spravedlivý proces před nezávislým soudem, jak je zakotveno v čl. 6 odst. 1 EÚLP, který, jak vyplývá z bodu 5 tohoto rozsudku, odpovídá čl. 47 druhému pododstavci Listiny.
- 34 Je tak třeba mít za to, že podstatou těchto dvou otázek, které je třeba zkoumat společně, je, zda čl. 1 odst. 3 rámcového rozhodnutí 2002/584 musí být vykládán v tom smyslu, že pokud vykonávající justiční orgán, který má rozhodnout o předání osoby, proti níž je vydán evropský zatýkácí rozkaz za účelem trestního stíhání, má důkazy, jako jsou důkazy uvedené v odůvodněném návrhu Komise podle čl. 7 odst. 1 SEU, které mohou prokazovat existenci skutečného nebezpečí, že z důvodu systémových nebo celoplošných nedostatků, pokud jde o nezávislost soudní moci vystavujícího členského státu, dojde k porušení základního práva na spravedlivý proces, které je zaručeno v čl. 47 druhém pododstavci Listiny, musí uvedený orgán konkrétním a přesným způsobem ověřit, zda existují závažné a prokazatelné důvody se domnívat, že dotyčná osoba bude v posledně uvedeném členském státě vystavena takovému nebezpečí. V případě kladné odpovědi předkládající soud žádá Soudní dvůr, aby upřesnil podmínky, za kterých je takové ověření splněno.
- 35 Za účelem odpovědi na položené otázky je třeba připomenout, že unijní právo spočívá na základním předpokladu, že každý členský stát sdílí se všemi ostatními členskými státy řadu společných hodnot, na nichž je Unie založena, jak je uvedeno v článku 2 SEU, a uznává, že s ním ostatní členské státy tyto hodnoty sdílejí. Tento předpoklad znamená – a zároveň odůvodňuje – existenci vzájemné důvěry členských států v uznávání těchto hodnot, a tím i v dodržování unijního práva, které tyto hodnoty zakotvuje (rozsudek ze dne 6. března 2018, *Achmea*, C-284/16, EU:C:2018:158, bod 34 a citovaná judikatura).
- 36 Jak zásada vzájemné důvěry mezi členskými státy tak zásada vzájemného uznávání, která je sama založena na zásadě vzájemné důvěry mezi členskými státy (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 10. srpna 2017, *Tupikas*, C-270/17 PPU, EU:C:2017:628, bod 49 a citovaná judikatura), mají v unijním právu zásadní význam, neboť umožňují vytvoření a zachování prostoru bez vnitřních hranic. Konkrétně, zásada vzájemné důvěry zejména v souvislosti s prostorem svobody, bezpečnosti a práva

každému z těchto států ukládá, aby až na výjimečné okolnosti vycházel z toho, že všechny ostatní členské státy dodržují unijní právo, a zejména základní práva, která unijní právo uznává (rozsudek ze dne 10. listopadu 2016, Poltorak, C-452/16 PPU, EU:C:2016:858, bod 26 a citovaná judikatura).

- 37 Při uplatňování unijního práva tak mohou být členské státy povinny na základě unijního práva předpokládat dodržování základních práv ze strany ostatních členských států, takže nejen že nemohou od jiného členského státu požadovat vyšší vnitrostátní úroveň ochrany základních práv, než jakou zaručuje unijní právo, ale nemohou ani – až na výjimečné případy – ověřovat, zda tento jiný členský stát skutečně v konkrétním případě dodržel základní práva zaručená Uníí [posudek 2/13 (Přistoupení Unie k EÚLP) ze dne 18. prosince 2014, EU:C:2014:2454, bod 192].
- 38 Z bodu 6 odůvodnění rámcového rozhodnutí 2002/584 vyplývá, že evropský zatýkácí rozkaz stanovený v tomto rámcovém rozhodnutí je prvním konkrétním opatřením v oblasti trestního práva k provedení zásady vzájemného uznávání.
- 39 Z článku 1 odst. 1 a 2 a z bodů 5 a 7 odůvodnění rámcového rozhodnutí 2002/584 tak vyplývá, že rámcové rozhodnutí 2002/584 má za cíl nahradit mnohostranný systém vydávání založený na Evropské úmluvě o vydávání ze dne 13. prosince 1957 systémem předávání odsouzených nebo podezřelých osob mezi justičními orgány za účelem trestního řízení nebo výkonu soudních rozhodnutí, který je založen na zásadě vzájemného uznávání (rozsudek ze dne 10. listopadu 2016, Kovalkovas, C-477/16 PPU, EU:C:2016:861, bod 25 a citovaná judikatura).
- 40 Rámcové rozhodnutí 2002/584 tak zavedením nového zjednodušeného a efektivnějšího systému předávání osob odsouzených pro porušení trestněprávních předpisů nebo podezřelých z jejich porušení směřuje k usnadnění a urychlení soudní spolupráce s cílem přispět k uskutečnění cíle, který byl Unii vytčen, a sice stát se prostorem svobody, bezpečnosti a práva založeným na vysoké úrovni důvěry, která musí existovat mezi členskými státy (rozsudek ze dne 10. listopadu 2016, Poltorak, C-452/16 PPU, EU:C:2016:858, bod 25 a citovaná judikatura).
- 41 V oblasti působnosti rámcového rozhodnutí 2002/584 se zásada vzájemného uznávání, která představuje „úhelný kámen“ justiční spolupráce v trestních věcech, jak vyplývá zejména z bodu 6 odůvodnění tohoto rámcového rozhodnutí, uplatní v čl. 1 odst. 2 tohoto rámcového rozhodnutí, který zakotvuje pravidlo, podle kterého jsou členské státy povinny vykonat evropský zatýkácí rozkaz na základě zásady vzájemného uznávání a v souladu s ustanoveními tohoto rámcového rozhodnutí. Vykonávající justiční orgány tedy mohou odmítnout výkon takového rozkazu v podstatě pouze v taxativně vyjmenovaných případech stanovených v rámcovém rozhodnutí 2002/584 a výkon evropského zatýkácího rozkazu může být vázán pouze na některou z podmínek taxativně stanovených v článku 5 tohoto rámcového rozhodnutí. Zatímco výkon evropského zatýkácího rozkazu tedy představuje pravidlo, odmítnutí jeho výkonu je pojato jako výjimka, která musí být vykládána restriktivně (rozsudek ze dne 10. srpna 2017, Tupikas, C-270/17 PPU, EU:C:2017:628, body 49 a 50 a citovaná judikatura).
- 42 Rámcové rozhodnutí 2002/584 tak výslovně uvádí důvody pro povinné odmítnutí výkonu evropského zatýkácího rozkazu (článek 3) a důvody, pro které je výkon evropského zatýkácího rozkazu možné odmítnout (články 4 a 4a), a záruky, které musí v určitých případech poskytnout vystavující členský stát (článek 5) (viz rozsudek ze dne 10. srpna 2017, Tupikas, C-270/17 PPU, EU:C:2017:628, bod 51).
- 43 Soudní dvůr však připustil, že zásady vzájemného uznávání a vzájemné důvěry mezi členskými státy smí být omezeny „za výjimečných okolností“ (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 5. dubna 2016, Aranyosi a Căldăraru, C-404/15 a C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, bod 82 a citovaná judikatura).

- 44 Soudní dvůr v této souvislosti uznal pravomoc vykonávajícího justičního orgánu za určitých podmínek ukončit postup předání zavedený rámcovým rozhodnutím 2002/584, pokud takové předání může vést k nelidskému nebo ponižujícímu zacházení s vyžádanou osobou ve smyslu článku 4 Listiny (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 5. dubna 2016, Aranyosi a Căldăraru, C-404/15 a C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, bod 104).
- 45 Soudní dvůr za tímto účelem vychází z čl. 1 odst. 3 tohoto rámcového rozhodnutí, který stanoví, že tímto rámcovým rozhodnutím není dotčena povinnost ctít základní práva a obecné právní zásady zakotvené v člancích 2 a 6 SEU, a z absolutní povahy základního práva zaručeného článkem 4 Listiny (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 5. dubna 2016, Aranyosi a Căldăraru, C-404/15 a C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, body 83 a 85).
- 46 V projednávaném případě vyjádřila dotyčná osoba s odvoláním na odůvodněný návrh a dokumenty, na něž tento návrh odkazuje, nesouhlas se svým předáním polským justičním orgánům, přičemž zejména tvrdila, že takové předání by ji vystavilo skutečnému nebezpečí, že jí bude zjevně odepřena spravedlnost z důvodu nedostatečné nezávislosti soudů vydávajícího členského státu, která vyplývá z provádění nedávných legislativních reforem soudního systému v tomto členském státě.
- 47 Je tedy nejprve třeba ověřit, zda, stejně jako v případě skutečného nebezpečí, že dojde k porušení článku 4 Listiny, může skutečné nebezpečí, že bude porušeno základní právo dotyčné osoby na nezávislý soud, a tudíž i její základní právo na spravedlivý proces stanovené v čl. 47 druhém pododstavci Listiny, umožnit vykonávajícímu justičnímu orgánu, aby ve výjimečných případech nevyhověl na základě čl. 1 odst. 3 rámcového rozhodnutí 2002/584 evropskému zatýkácímu rozkazu.
- 48 V tomto ohledu je třeba zdůraznit, že požadavek nezávislosti soudců spadá do podstaty základního práva na spravedlivý proces, které má zásadní význam jakožto záruka ochrany všech práv, která jednotlivcům vyplývají z unijního práva, a jako záruka zachování společných hodnot členských států stanovených v článku 2 SEU, zejména hodnoty právního státu.
- 49 Unie je totiž unií práva, ve které mají jednotlivci právo soudní cestou napadnout legalitu každého rozhodnutí nebo jakéhokoli jiného vnitrostátního aktu týkajícího se použití unijního aktu proti nim (rozsudek ze dne 27. února 2018, Associação Sindical dos Juizes Portugueses, C-64/16, EU:C:2018:117, bod 31 a citovaná judikatura).
- 50 V souladu s článkem 19 SEU, který vyjadřuje hodnotu právního státu potvrzenou v článku 2 SEU, přísluší vnitrostátním soudům a Soudnímu dvoru, aby zaručily plné uplatňování unijního práva ve všech členských státech a soudní ochranu práv, která pro jednotlivce z unijního práva vyplývají (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 27. února 2018, Associação Sindical dos Juizes Portugueses, C-64/16, EU:C:2018:117, bod 32 a citovaná judikatura, a ze dne 6. března 2018, Achmea, C-284/16, EU:C:2018:158, bod 36 a citovaná judikatura).
- 51 Samotná existence účinného soudního přezkumu sloužícího k zajištění dodržování unijního práva je inherentní existenci právního státu (rozsudek ze dne 27. února 2018, Associação Sindical dos Juizes Portugueses, C-64/16, EU:C:2018:117, bod 36 a citovaná judikatura).
- 52 Z toho vyplývá, že každý členský stát musí zajistit, aby orgány, které jakožto „soudy“ ve smyslu vymezeném unijním právem spadají do jeho systému procesních prostředků v oblastech pokrytých unijním právem, splňovaly požadavky na účinnou právní ochranu (rozsudek ze dne 27. února 2018, Associação Sindical dos Juizes Portugueses, C-64/16, EU:C:2018:117, bod 37).
- 53 Ochrana nezávislosti uvedených orgánů je k zajištění této právní ochrany zásadní, jak potvrzuje čl. 47 druhý pododstavec Listiny, který mezi požadavky plynoucími ze základního práva na účinný přezkum uvádí přístup k „nezávislému“ soudu (rozsudek ze dne 27. února 2018, Associação Sindical dos Juizes Portugueses, C-64/16, EU:C:2018:117, bod 41).

- 54 Nezávislost vnitrostátních soudů je klíčová zvláště pro řádné fungování systému soudní spolupráce, kterou ztělesňuje mechanismus řízení o předběžné otázce stanovený v článku 267 SFEU, v tom smyslu, že tento mechanismus může být v souladu s ustálenou judikaturou Soudního dvora aktivován pouze orgánem, který je pověřen aplikací unijního práva a především splňuje uvedené kritérium nezávislosti (rozsudek ze dne 27. února 2018, Associação Sindical dos Juizes Portugueses, C-64/16, EU:C:2018:117, bod 43).
- 55 Vzhledem k tomu, že – jak bylo uvedeno v bodě 40 tohoto rozsudku – je za účelem zajištění volného pohybu soudních rozhodnutí v trestních věcech v prostoru svobody, bezpečnosti a práva cílem rámcového rozhodnutí 2002/584 zavedení zjednodušeného systému předávání přímo mezi „justičními orgány“, je zachování nezávislosti těchto orgánů zásadní rovněž v rámci mechanismu evropského zatýkacího rozkazu.
- 56 Rámcové rozhodnutí 2002/584 totiž spočívá na zásadě, podle které musí být u rozhodnutí o evropském zatýkacím rozkazu zajištěny veškeré záruky, které jsou vlastní pro soudní rozhodnutí, zejména ty záruky, které vyplývají ze základních práv a základních právních zásad uvedených v čl. 1 odst. 3 uvedeného rámcového rozhodnutí. To znamená, že nejen rozhodnutí o výkonu evropského zatýkacího rozkazu, ale také rozhodnutí o vystavení takového rozkazu musí být vydáno justičním orgánem, který splňuje inherentní požadavky na účinnou právní ochranu – a tedy i záruku nezávislosti – tak, aby celý postup předávání mezi členskými státy stanovený v rámcovém rozhodnutí 2002/584 probíhal pod soudním dohledem (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 10. listopadu 2016, Kovalkovas, C-477/16 PPU, EU:C:2016:861, bod 37 a citovaná judikatura).
- 57 Je ostatně třeba poukázat na to, že i v rámci trestního stíhání nebo řízení o výkonu trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody či v rámci trestního řízení ve věci samé, na něž se rámcové rozhodnutí 2002/584 ani unijní právo nevztahuje, mají členské státy stále povinnost ctít základní práva stanovená v EÚLP nebo v jejich vnitrostátních právních řádech, a to včetně práva na spravedlivý proces a práv, která z něj vyplývají (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 30. května 2013, F., C-168/13 PPU, EU:C:2013:358, bod 48).
- 58 Vysoký stupeň důvěry mezi členskými státy, na němž spočívá mechanismus evropského zatýkacího rozkazu, je založen na předpokladu, že trestní soudy ostatních členských států, které v důsledku výkonu evropského zatýkacího rozkazu budou muset vést trestní stíhání nebo řízení o výkonu trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody, jakož i trestní řízení ve věci samé, splňují požadavky na účinnou soudní ochranu, mezi které patří zejména nezávislost a nestrannost uvedených soudů.
- 59 Je tedy třeba mít za to, že existuje-li při předání osoby, proti níž je vydán evropský zatýkací rozkaz, vystavujícímu justičnímu orgánu skutečné nebezpečí, že bude porušeno její základní právo na nezávislý soud, a tudíž podstata jejího základního práva na spravedlivý proces zaručeného v čl. 47 druhém pododstavci Listiny, může vykonávající justiční orgán ve výjimečných případech tomuto evropskému zatýkacímu rozkazu nevyhovět na základě čl. 1 odst. 3 rámcového rozhodnutí 2002/584.
- 60 Pokud se osoba, proti níž je vydán evropský zatýkací rozkaz, jako je tomu ve věci v původním řízení, dovolává na obranu proti svému předání vystavujícímu justičnímu orgánu toho, že existují systémové či přinejmenším celoplošné nedostatky, které podle ní mohou ovlivnit nezávislost soudní moci ve vystavujícím členském státě a mohou se tak týkat podstaty jejího základního práva na spravedlivý proces, je vykonávající justiční orgán povinen v případě, že rozhoduje o předání dotyčné osoby orgánům uvedeného členského státu, posoudit existenci skutečného nebezpečí, že toto základní právo dotyčné osoby bude porušeno (obdobně viz rozsudek ze dne 5. dubna 2016, Aranyosi a Căldăraru, C-404/15 a C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, bod 88).

- 61 Vykonávající justiční orgán musí za tímto účelem v první fázi na základě objektivních, spolehlivých, přesných a řádně aktualizovaných údajů o fungování soudního systému ve vystavujícím členském státě (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 5. dubna 2016, Aranyosi a Căldăraru, C-404/15 a C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, bod 89) posoudit existenci skutečného nebezpečí, že z důvodu systémových či celoplošných nedostatků v posledně uvedeném členském státě dojde k porušení základního práva na spravedlivý proces v souvislosti s nedostatkem nezávislosti soudů uvedeného členského státu. Informace obsažené v odůvodněném návrhu, který Komise nedávno zaslala podle čl. 7 odst. 1 SEU Radě, jsou obzvláště relevantními údaji pro účely tohoto posouzení.
- 62 Takové posouzení musí být provedeno z hlediska standardu ochrany základního práva zaručeného v čl. 47 druhém pododstavci Listiny (obdobně viz rozsudek ze dne 5. dubna 2016, Aranyosi a Căldăraru, C-404/15 a C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, bod 88 a citovaná judikatura).
- 63 Pokud jde v tomto ohledu o požadavek nezávislosti soudů, který spadá do podstaty tohoto práva, je třeba připomenout, že tento požadavek je inherentní posláním rozhodovat jako soud a má dva aspekty. První, vnější aspekt, předpokládá, že dotčený orgán vykonává své soudní funkce zcela samostatně, není hierarchicky na nikoho vázán ani není nikomu podřízen a od nikoho nepřijímá příkazy či pokyny jakéhokoliv původu, čímž je chráněn před vnějšími zásahy nebo tlaky, které by mohly narušit nezávislost rozhodování jeho členů a ovlivnit jejich rozhodnutí (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 27. února 2018, Associação Sindical dos Juizes Portugueses, C-64/16, EU:C:2018:117, bod 44 a citovaná judikatura).
- 64 Tato nezbytná svoboda ve vztahu k takovým vnějším skutečnostem vyžaduje určité záruky vlastní ochraně těch osob, jejichž úkolem je rozhodovat, jako je neodvolatelnost (rozsudek ze dne 19. září 2006, Wilson, C-506/04, EU:C:2006:587, bod 51 a citovaná judikatura). Skutečnost, že tyto osoby pobírají platové ohodnocení úměrné významu funkcí, které vykonávají, představuje rovněž záruku vlastní nezávislosti soudců (rozsudek ze dne 27. února 2018, Associação Sindical dos Portugueses, C-64/16, EU:C:2018:117, bod 45).
- 65 Druhý, vnitřní aspekt, souvisí s pojmem „nestrannost“ a týká se rovného odstupu ve vztahu ke stranám sporu a jejich příslušným zájmům s ohledem na předmět sporu. Tento aspekt vyžaduje dodržování objektivity a neexistenci jakéhokoliv zájmu na vyřešení sporu mimo striktního použití právního předpisu (rozsudek ze dne 19. září 2006, Wilson, C-506/04, EU:C:2006:587, bod 52 a citovaná judikatura).
- 66 Tyto záruky nezávislosti a nestrannosti vyžadují existenci pravidel, zejména pokud jde o složení orgánu, jmenování, funkční období, jakož i důvody pro zdržení se hlasování, vyloučení pro podjatost a odvolání jeho členů, která umožní rozptýlit jakékoli legitimní pochybnosti jednotlivců, pokud jde o neovlivnitelnost uvedeného orgánu ve vztahu k vnějším skutečnostem a jeho neutralitu ve vztahu k zájmům vzájemně se střetávajícím ve věci. Aby mohla být podmínka nezávislosti dotčeného orgánu považována za splněnou, judikatura vyžaduje zejména to, aby případy odvolávání členů tohoto orgánu byly určeny výslovnými ustanoveními právních předpisů (rozsudek ze dne 9. října 2014, TDC, C-222/13, EU:C:2014:2265, bod 32 a citovaná judikatura).
- 67 Požadavek na nezávislost rovněž ukládá, aby kárný režim těch, jejichž úkolem je rozhodovat, poskytoval nezbytné záruky, aby se zabránilo jakémukoli riziku použití takového režimu jakožto systému politické kontroly obsahu soudních rozhodnutí. V této souvislosti představuje stanovení pravidel – kterými jsou především definována jak jednání představující kárné přestupky, tak konkrétně použitelné sankce, které stanoví zásah nezávislého orgánu v souladu s postupem, který v plné míře zaručuje dodržování práv zakotvených v člancích 47 a 48 Listiny, zejména práva na obhajobu, a která zakotvují možnost napadnout rozhodnutí kárných orgánů soudní cestou – soubor základních záruk pro účely zachování nezávislosti soudní moci.

- 68 Pokud ve světle požadavků připomenutých v bodech 62 až 67 tohoto rozsudku vykonávající justiční orgán konstatuje, že ve vystavujícím členském státě existuje skutečné nebezpečí, že dojde k porušení podstaty základního práva na spravedlivý proces z důvodu systémových nebo celoplošných nedostatků týkajících se soudní moci tohoto členského státu, které mohou ohrozit nezávislost soudů uvedeného státu, musí tento orgán ve druhé fázi konkrétním a přesným způsobem posoudit, zda za okolností projednávané věci existují závažné a prokazatelné důvody se domnívat, že vyžádaná osoba bude po předání do vystavujícího členského státu vystavena tomuto nebezpečí (obdobně v kontextu článku 4 Listiny viz rozsudek ze dne 5. dubna 2016, Aranyosi a Căldăraru, C-404/15 a C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, body 92 a 94).
- 69 Toto konkrétní posouzení je vyžadováno rovněž tehdy, jestliže se na vystavující členský stát, jako v projednávaném případě, vztahuje odůvodněný návrh Komise, který byl přijat podle čl. 7 odst. 1 SEU za účelem získání rozhodnutí Rady o tom, že zejména z důvodu ohrožení nezávislosti vnitrostátních soudů existuje zřejmé nebezpečí, že uvedený členský stát závažně porušuje hodnoty uvedené v článku 2 SEU, jako je hodnota právního státu, a dále jestliže vykonávající justiční orgán má, zejména na základě takového návrhu, důkazy, které mohou prokázat existenci systémových nedostatků ohledně uvedených hodnot na úrovni soudní moci tohoto členského státu.
- 70 Z bodu 10 odůvodnění rámcového rozhodnutí 2002/584 totiž vyplývá, že mechanismus evropského zatýkacího rozkazu může být pozastaven pouze v případě závažného a trvajících porušování zásad stanovených v článku 2 SEU některým členským státem v případě, že toto porušování Evropská rada zjistila podle čl. 7 odst. 2 SEU s důsledky stanovenými v odstavci 3 téhož článku.
- 71 Ze samotného znění uvedeného bodu odůvodnění tak vyplývá, že je na Evropské radě, aby pro účely pozastavení používání mechanismu evropského zatýkacího rozkazu ve vztahu k vystavujícímu členskému státu rozhodla o porušování zásad stanovených v článku 2 SEU, včetně zásady právního státu, v tomto členském státě.
- 72 Pouze v případě, že Evropská rada přijme rozhodnutí vydané za podmínek stanovených v čl. 7 odst. 2 SEU o tom, že jsou ve vystavujícím členském státě závažně a trvale porušovány zásady stanovené v článku 2 SEU, jako jsou zásady vlastní právnímu státu, a následně pozastaví uplatňování rámcového rozhodnutí 2002/584 ve vztahu k tomuto členskému státu, je tudíž vykonávající justiční orgán povinen automaticky odmítnout výkon evropského zatýkacího rozkazu vydaného uvedeným členským státem, aniž musí provést jakékoliv konkrétní posouzení skutečného nebezpečí, které může mít vliv na podstatu základního práva dotyčné osoby na spravedlivý proces.
- 73 Dokud tedy takové rozhodnutí není Evropskou radou přijato, vykonávající justiční orgán může na základě čl. 1 odst. 3 rámcového rozhodnutí 2002/584 nevyhovět evropskému zatýkacímu rozkazu vydanému členským státem, který je předmětem odůvodněného návrhu ve smyslu čl. 7 odst. 1 SEU, pouze ve výjimečném případě, kdy uvedený orgán na základě konkrétního a přesného posouzení projednávaného případu konstatuje, že existují závažné a prokazatelné důvody se domnívat, že osoba, proti níž byl vydán tento evropský zatýkací rozkaz, bude po svém předání vystavujícímu justičnímu orgánu vystavena skutečnému riziku, že dojde k porušení jejího základního práva na nezávislý soud, a tudíž porušení podstaty jejího základního práva na spravedlivý proces.
- 74 V rámci takového posouzení musí vykonávající justiční orgán zejména zkoumat, do jaké míry mohou systémové nebo celoplošné nedostatky týkající se nezávislosti soudů vystavujícího členského státu, které jsou prokázány údaji, jenž má k dispozici, mít dopad na úrovni soudů tohoto státu příslušných v případě řízení, která se budou na vyžádanou osobu vztahovat.
- 75 Pokud z takového přezkumu vyplyne, že uvedené nedostatky mohou mít vliv na tyto soudy, musí vykonávající justiční orgán ještě posoudit s ohledem na konkrétní obavy vyjádřené dotčenou osobou a s ohledem na informace, které případně poskytla, zda existují závažné a prokazatelné důvody se domnívat, že uvedená osoba bude vzhledem ke své osobní situaci, k povaze protiprávního jednání, za

keré je stíhána, a ke skutkovým okolnostem, za nichž byl vydán evropský zatýkací rozkaz, vystavena skutečnému nebezpečí, že dojde k porušení jejího základního práva na nezávislý soud, a tudíž k porušení podstaty jejího základního práva na spravedlivý proces.

- 76 Vykonávající justiční orgán kromě toho musí na základě čl. 15 odst. 2 rámcového rozhodnutí 2002/584 požádat vystavující justiční orgán o veškeré doplňující informace, které považuje za nezbytné pro posouzení existence takového nebezpečí.
- 77 V rámci takového dialogu vykonávajícího justičního orgánu s vystavujícím justičním orgánem může posledně uvedený v případě potřeby poskytnout vykonávajícímu justičnímu orgánu veškeré objektivní informace o případných změnách týkajících se podmínek ochrany záruky nezávislosti soudnictví ve vystavujícím členském státě, které mohou vyloučit existenci takového nebezpečí pro dotyčnou osobu.
- 78 V případě, že informace, které vystavující justiční orgán sdělí vykonávajícímu justičnímu orgánu poté, co prvně jmenovaný v případě potřeby požádal o pomoc ústřední orgán nebo některý z ústředních orgánů vystavujícího členského státu ve smyslu článku 7 rámcového rozhodnutí 2002/584 (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 5. dubna 2016, Aranyosi a Căldăraru, C-404/15 a C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, bod 97), nepovedou k vyloučení skutečného nebezpečí, které dotyčné osobě v uvedeném členském státě hrozí, a sice že dojde k porušení jejího základního práva na nezávislý soud, a tudíž podstaty jejího základního práva na spravedlivý proces, je vykonávající justiční orgán povinen nevyhovět evropskému zatýkacímu rozkazu vydanému proti této osobě.
- 79 S ohledem na předcházející úvahy je třeba odpovědět na položené otázky tak, že čl. 1 odst. 3 rámcového rozhodnutí 2002/584 musí být vykládán v tom smyslu, že pokud vykonávající justiční orgán, který má rozhodnout o předání osoby, proti níž je vydán evropský zatýkací rozkaz za účelem trestního stíhání, má důkazy, jako jsou důkazy uvedené v odůvodněném návrhu Komise přijatém podle čl. 7 odst. 1 SEU, které mohou prokazovat existenci skutečného nebezpečí, že z důvodu systémových nebo celoplošných nedostatků, pokud jde o nezávislost soudní moci ve vystavujícím členském státu, dojde k porušení základního práva na spravedlivý proces, které je zaručeno v čl. 47 druhém pododstavci Listiny, musí uvedený orgán konkrétním a přesným způsobem ověřit, zda s ohledem na osobní situaci této osoby, povahu protiprávního jednání, za které je stíhána, a skutkové okolnosti, za nichž byl vydán evropský zatýkací rozkaz a vzhledem k informacím od vystavujícího členského státu poskytnutým na základě čl. 15 odst. 2 uvedeného rámcového rozhodnutí, existují závažné a prokazatelné důvody se domnívat, že v případě předání do posledně uvedeného členského státu hrozí uvedené osobě takové nebezpečí.

K nákladům řízení

- 80 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (velký senát) rozhodl takto:

Článek 1 odst. 3 rámcového rozhodnutí Rady 2002/584/SVV ze dne 13. června 2002 o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy, ve znění rámcového rozhodnutí Rady 2009/299/SVV ze dne 26. února 2009, musí být vykládán v tom smyslu, že pokud vykonávající justiční orgán, který má rozhodnout o předání osoby, proti níž je vydán evropský zatýkací rozkaz za účelem trestního stíhání, má důkazy, jako jsou důkazy uvedené v odůvodněném návrhu Evropské komise přijatém podle čl. 7 odst. 1 SEU, které mohou prokazovat existenci skutečného nebezpečí, že z důvodu systémových nebo celoplošných nedostatků, pokud jde o nezávislost soudní moci ve vystavujícím členském státu, dojde

k porušení základního práva na spravedlivý proces, které je zaručeno v čl. 47 druhém pododstavci Listiny základních práv Evropské unie, musí uvedený orgán konkrétním a přesným způsobem ověřit, zda s ohledem na osobní situaci této osoby, povahu protiprávního jednání, za které je stíhána, a skutkové okolnosti, za nichž byl vydán evropský zatýkací rozkaz a vzhledem k informacím od vystavujícího členského státu poskytnutým podle čl. 15 odst. 2 rámcového rozhodnutí 2002/584 v pozměněném znění, existují závažné a prokazatelné důvody se domnívat, že v případě předání do posledně uvedeného členského státu hrozí uvedené osobě takové nebezpečí.

Podpisy.